

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 546/2016-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. augusta 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], obaja bytom [REDAKOVANÉ], podanú advokátkou Mgr. Andreou Rusnákovou, Advokátska kancelária Zelemová & Stankovianska, Heydukova 16, Bratislava, pre namietané porušenie ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4 Co 55/2015-288 z 31. augusta 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. decembra 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], obaja bytom [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovatelia“), pre namietané porušenie ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Co 55/2015-288 z 31. augusta 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že Okresný súd Bánovce nad Bebravou (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 6 C 150/2013-262 z 1. októbra 2014 zamietol návrh [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „navrhovateľka“), ktorým sa proti sťažovateľom ako odporcom v 1. a 2. rade domáhala určenia, že nehnuteľnosti nachádzajúce sa v k. ú. [REDACTED] patria do vlastníctva navrhovateľky, a zároveň rozhodol, že navrhovateľka je povinná nahradiť sťažovateľom *„spoločne a nerozdielne na účet ich právnej zástupkyne trovy konania vo výške 100 % uplatnených účelne vynaložených trov právneho zastúpenia“* s tým, že *„o konkrétnej výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku“*.

3. Následne okresný súd uznesením č. k. 6 C 150/2013-271 z 21. novembra 2014 rozhodol, že navrhovateľka je povinná nahradiť sťažovateľom *„spoločne a nerozdielne na účet ich právnej zástupkyne trovy konania vo výške 2.673,94 eur, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia“*, ktoré v zmysle jeho odôvodnenia pozostávali z trov právneho zastúpenia sťažovateľov za konkrétne špecifikované úkony právnych služieb a z k nim prislúchajúcich režijných paušálov, ako aj z náhrad cestovného a náhrad za stratu času podľa relevantných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Okresný súd zároveň uviedol, že *„nepriznal právnemu zástupcovi odporcov náhradu trov právneho zastúpenia za úkon písomné podanie – vyjadrenie zo dňa 16. 06. 2014 (vyjadrenie odporcov k vyjadreniu navrhovateľky zo dňa 19. 05. 2014) a za úkon písomné podania vo veci samej – vyjadrenie zo dňa 06. 08. 2014 (vyjadrenie odporcov k výpovediam svedkov na pojednávaní dňa 17. 06. 2014 a doloženie príloh do spisu), nakoľko súd právneho zástupcu odporcov na takéto vyjadrenie nevyzýval a toto vyjadrenie mohol právny zástupca predniesť“*.

na ďalšom pojednávaní (dňa 17. 06. 2014 a dňa 10. 09. 2014), a teda tieto úkony právnej služby súd nepovažuje za účelné“.

4. Proti uvedenému uzneseniu okresného súdu podali sťažovatelia odvolanie, v ktorom s poukazom na § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení neskorších predpisov namietali, že im nebola priznaná náhrada trov právneho zastúpenia aj za úkony právnej služby vykonané 16. júna 2014 a 6. augusta 2014, ktoré podľa ich názoru *„boli hospodárne a účelné pre uplatňovanie práva odporcov v tomto konaní“*. Sťažovatelia zároveň krajskému súdu navrhli, aby vydal opravné uznesenie, ktorým opraví uvedené uznesenie okresného súdu v časti výšky priznaných trov konania tak, už priznanú náhradu trov konania zvýši o DPH *„vzhľadom na opisovú chybu urobenú v podaní odporcov zo dňa 22. 9. 2014 označenom ako Vyčíslenie trov právneho zastúpenia, keď došlo k vynechaniu riadku s výpočtom DPH“*.

5. Krajský súd napadnutým uznesením uvedené uznesenie okresného súdu ako vecne správne podľa v tom čase účinného § 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) potvrdil.

6. Sťažovatelia opakujúc identické argumenty, aké uplatnili už vo svojom odvolaní, v sťažnosti uvádzajú, že napadnuté uznesenie krajského súdu *„v časti, v ktorej súd nepriznal sťažovateľom náhradu trov konania za dva úkony poskytnutej právnej služby a ktorým nepriznal k vyčísleným trovám DPH, je arbitrárne a nezákonné... Máme za to, že vyššie uvedené úkony... boli hospodárne a účelné... Právna zástupkyňa sťažovateľov je platcom dane z pridanej hodnoty. Túto skutočnosť súdu preukázala (doložila osvedčenie o registrácii o DPH) avšak opomenula túto skutočnosť uviesť priamo v texte (pisomnom vyhotovení zo dňa 22. 09. 2014) k vyčísleným trovám konania.“*. Sťažovatelia preto vyslovujú presvedčenie, že *„odôvodnenie sťažnosťou napadnutého uznesenia krajského súdu je nedostatočné a nezrozumiteľné, popiera pravidlá formálnej a právnej logiky, jeho dôvody sú zjavne jednostranné a jeho závery sú v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti“*, v dôsledku čoho napadnuté uznesenie krajského súdu *„nepripustne*

zasahuje do práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivú súdnu ochranu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a predstavuje protiústavný zásah do majetkových práv sťažovateľa, t. j. je v rozpore s čl. 20 ods. 1 Ústavy SR“.

7. Na základe uvedeného sťažovateľa v petite žiadajú, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že uznesením krajského súdu č. k. 4 Co/55/2015-288 z 31. augusta 2015 bolo porušené ich základné právo vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a aby sťažovateľom priznal finančné zadosťučinenie v sume 1 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia v sume 355,72 €.

II.

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

11. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

12. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

13. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že uplatnenie jeho právomocí pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania stanovených v § 20 a § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde. V tejto súvislosti ústavný súd opakovane judikuje, že všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to tak náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu (III. ÚS 349/2015).

14. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhovaného dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ alebo jeho zástupca.

15. Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

16. Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

17. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd zistil, že hoci túto v mene sťažovateľov koncipovala a na poštovú prepravu podala kvalifikovaná právna zástupkyňa, spolu s ňou nepredložila splnomocnenie na ich zastupovanie v konaní pred ústavným súdom. Okrem toho, sťažnosť v časti, ktorou sťažovatelia namietajú porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu, nie je osobitne odôvodnená, a to napriek tomu, že takéto odôvodnenie je jedným z esenciálnych predpokladov kvalifikovaného návrhu na začatie konania podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pričom v spojení s petitom v podstate vymedzujú rozsah ústavného prieskumu dodržiavania základných práv a slobôd v konaní realizovanom tým-ktorým orgánom verejnej moci.

18. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde [§ 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 písm. a)] vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu, a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy. Nedostatok právne relevantného odôvodnenia sťažnosti má vo vzťahu k namietaným porušeniam toho-ktorého základného práva alebo slobody významné procesné dôsledky, pretože ústavný súd nie je skutkovým súdom ani ďalšou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva, takže bez splnenia uvedenej podmienky ústavný súd o návrhoch sťažovateľa uvedených v petite ani nemôže rozhodovať (napr. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, IV. ÚS 279/07, III. ÚS 206/2010, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 131/2012, III. ÚS 26/2016 a iné).

19. Ústavný súd pritom už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 judikoval, že: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení

neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom.“

20. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd ustálil, že predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 4 Co/55/2015-288 z 31. augusta 2015, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 6 C/150/2013-271 z 21. novembra 2014 v časti týkajúcej sa nepriznania náhrady trov konania sťažovateľom ako úspešným účastníkom prvostupňového konania za úkony právnej služby vykonané 16. júna 2014 a 6. augusta 2014 z dôvodu ich neúčelnosti.

21. K oprávneniu ústavného súdu preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov vo vzťahu k obsahu označených práv ústavný súd uvádza, že:

22. Rozhodovanie o náhrade trov konania je súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05).

23. Obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojené kráľovstvo, sťažnosť č. 22410/93, Reports 1997-V). Práva na súdnu ochranu a v jeho rámci náhrady trov súdneho konania sa možno domáhať len spôsobom a v medziach zákona, ktorý upravuje podmienky na jej priznanie (čl. 51 ods. 1 ústavy).

24. Ústavný súd posudzuje problematiku náhrady trov konania zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o náhrade trov konania pristupuje len za celkom výnimočných okolností (IV. ÚS 248/08, IV. ÚS 182/09). Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o trovách konania iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého súdneho konania.

25. Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru zároveň považuje za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

26. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania

(napr. I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07, I. ÚS 453/2011). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

27. Podstatou vznesených námietok je tvrdenie sťažovateľov, že napriek hospodárnosti a účelnosti úkonov právnej služby vykonaných ich právnou zástupkyňou pred prvostupňovým súdom 16. júna 2014 a 6. augusta 2014 im za ne nebola priznaná finančná náhrada, s čím sa krajský súd stotožnil bez toho, aby sa dostatočne a zrozumiteľne vysporiadal s ich argumentáciou, ktorú uplatnili v rámci podaného odvolania. Okrem tohto sťažovateľa krajskému súdu vytýkajú, že nevyhoveli ich návrhu na vydanie opravného uznesenia, ktorým by prvostupňovým súdom priznané trovy konania zvýšil o DPH, ktorú si ich právna zástupkyňa v podaní z 22. septembra 2014 opomenula uplatniť.

28. Pre účely overenia opodstatnenosti vznesených námietok sa ústavný súd oboznámil s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorý v relevantnej časti odôvodnenia uviedol:

„Súd prvého stupňa pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal zo zásady úspechu odporcov 1/ a 2/ v konaní podľa § 142 ods. 1 O. s. p., ako aj z právoplatného rozsudku súdu prvého stupňa zo dňa 01. 10. 2014 č. k. 6 C/150/2013-262... Súd prvého stupňa priznal odporcom náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 2 673.94 eur za úkony právnych služieb, ktoré presne špecifikoval, a ktoré považoval za účelné. Súd však nepriznal právnenému zástupcovi odporcov náhradu trov právneho zastúpenia za úkon písomné podanie – vyjadrenie zo dňa 16. 06. 2014 (vyjadrenie odporcov k vyjadreniu navrhovateľky zo dňa 19. 05. 2014) a za úkon písomné podanie vo veci samej – vyjadrenie zo dňa 06. 08. 2014 (vyjadrenie odporcov k výpovediam svedkov na pojednávaní dňa 17. 06. 2014 a doloženie príloh do spisu), nakoľko súd právneho zástupcu odporcov na takéto vyjadrenie nevyzýval a toto vyjadrenie mohol právny zástupca predniesť na ďalšom pojednávaní (dňa 17. 06. 2014 a dňa 10. 09. 2014). Tieto úkony právnej služby nepovažoval za účelné...“

Súd rozhodujúci o priznaní náhrady trov konania podľa § 142 ods. 1 O. s. p. je povinný vždy skúmať účelnosť vynaložených trov konania uplatnených úspešným účastníkom konania v spore... Trovy konania potrebné na účelné vynaloženie alebo na ochranu práv sa však nemôžu posudzovať ako celok, aj keď účastník má právo na náhradu trov konania, pretože každý úkon alebo každé plnenie trov treba posudzovať samostatne...

Odvolačí súd po preskúmaní týchto úkonov právnej služby zdieľa rovnaký názor ako súd prvého stupňa. Písomné vyjadrenie odporcov zo dňa 16. 06. 2014 reaguje na písomné vyjadrenie navrhovateľky zo dňa 19. 05. 2014, ktorým táto reagovala na pojednávanie konané dňa 07. 05. 2014, pričom z tohto pojednávania vyplýva, že sa ho zúčastnili obaja právni zástupcovia sporných strán a mali tak možnosť sa ústne vyjadrovať k dôkazom vykonaným na tomto pojednávaní, alebo následne na ďalších dvoch pojednávaniach, ktoré sa vo veci ešte konali. Preto aj odvolací súd uvedené písomné vyjadrenie nepovažoval za účelné z hľadiska priznania odmeny za tento úkon právnej služby. Rovnako tak aj písomné vyjadrenie odporcov zo dňa 06. 08. 2014 je vyjadrením k výpovediam svedkov vypočutých na pojednávaní dňa 17. 06. 2014, ktorého sa zúčastnil právny zástupca odporcov a mal možnosť sa k svedkom vyjadriť na tomto pojednávaní. Pokiaľ tak urobil ešte aj písomne, nešlo o účelné vynaloženie odmenu za tento úkon právnej služby. Právny zástupca odporcov všetky skutočnosti uvedené v týchto dvoch písomných vyjadreniach podľa názoru odvolacieho sudu mal možnosť zhrnúť do záverečného návrhu na pojednávaní pred vyhlásením rozsudku. Pokiaľ ide o nepriznanie DPH z odmeny právneho zastúpenia, zo špecifikácie trov právneho zastúpenia vyplýva, že právny zástupca odporcov si DPH neuplatnil. Preto zo strany súdu prvého stupňa nedošlo k omylu pri vyčíslení trov právneho zastúpenia, nebol tak dôvod vykonať v tomto smere opravu napadnutého uznesenia. Pokiaľ sa tohto omylu dopustil právny zástupca odporcov, že nedopatrením si DPH neuplatnil, takýto omyl nepodlieha postupu podľa § 164 O. s. p.

Odvolacie námietky odporcov boli preto nedôvodné...

Odvolačí sú preto napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.“

29. Ústavný súd na rozdiel od sťažovateľov nepovažuje právne závery napadnutého uznesenia krajského súdu za nepreskúmateľné alebo arbitrárne, keďže z tohto rozhodnutia (v spojení s uznesením okresného súdu, pozn.) vyplýva dostatok právne relevantných argumentov odôvodňujúcich ním prijaté rozhodnutie. Preskúmaním napadnutého uznesenia ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné zákonné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval ústavne súladným spôsobom, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Krajský súd primerane rozumným a v okolnostiach veci postačujúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľmi vznesené tvrdenia aj návrhy, na prerokovaný prípad aplikoval relevantné hmotnoprávne a procesnoprávne ustanovenia v tom čase účinných všeobecne záväzných právnych predpisov a svoje rozhodnutie o potvrdení uznesenia okresného súdu presvedčivo a náležite odôvodnil. Možno teda uzavrieť, že čo sa týka náhrady trov prvostupňového konania, krajský súd zodpovedal všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorej sa sťažovatelia pred ním domáhali.

30. Len na doplnenie ústavný súd uvádza, že aj v súčasnosti účinná zákonná úprava náhrady trov súdneho konania podľa § 251 a nasl. zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok vychádza zo zásady úspechu tej-ktorej strany vo veci, resp. v spore, ako esenciálneho kritéria priznania náhrady trov konania, pričom za trovy konania pokladá všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré museli byť stranou nevyhnutne vynaložené na riadne uplatňovanie alebo bránenie jej subjektívneho práva na príslušnom súde.

31. Skutočnosť, že sa sťažovatelia s názorom krajského súdu nestotožňujú, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, II. ÚS 75/08) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

32. Keďže niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd ich sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

33. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo bezpredmetné rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľov v nej uplatnených, rovnako ako riešiť nepripojenie plnej moci zo strany advokátskej kancelárie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2016